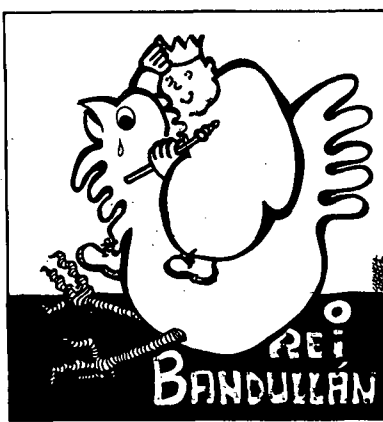

EN PANXARRUT VOLIA SER REI

El teatre ha estat sempre a les Pitiüses una de les manifestacions culturals més infreqüents. Amb escassa presència a la cultura popular tradicional, la dedicació circumstancial —quan aquesta s'ha donat— dels autors locals i la gairebé sempre problemàtica existència dels grups d'aficionats en són significatius exponents. Tanmateix en aquestos darrers temps una de les seues facetes, bé que poc coneguda pel gran públic, va guanyant una considerable empenta: es tracta del teatre localitzat dins el marc de l'escola, promogut per la pròpia dedicació dels joves pedagogs més renovadors.

Aquest teatre escolar és base imprescindible per al seu posterior desenvolupament com a fet cultural global. A més a més, però, el descobriment del fet teatral presenta d'altres particularitats que interessen la formació integral de l'individu: el coneixement del propi cos i de les seues possibilitats expressives, l'estímul a la creativitat i a la imaginació, el descobriment d'un nou llenguatge... En definitiva, a partir del joc es produeix l'aproximació a una art que és confluència de moltes altres, i el teatre es converteix en un camí de coneixement per a l'al·lot i de formació de la seua pròpia personalitat.

*A les Pitiüses un dels problemes més grans és la manca d'obres. Escrites en la nostra llengua, adaptades a les diferents edats i tocant situacions pròximes a la realitat de l'infant. Les adaptacions de les nostres rondalles no poden acabar mai de tapar el forat. Un mínim fons d'obres, siguin noves, adaptacions o traduccions és indispensable, i mereix ser publicat. Amb aquesta finalitat hem fet la present traducció de *O rei bandullán*, original d'Ana M^a. Fernández*, amb lleugeres modificacions per millor adaptar-la a la realitat de ca nostra.*

En Panxarrut volia ser rei reuneix un bon grapat de qualitats. Combinació d'ambients reals i imaginaris, de tradició i modernitat, ha de ser una obra prou engrescadora, tant per muntar-la i representar-la com per contemplar-la. Sense grans complicacions de muntatge, bé que necessitant d'un treball previ, és ideal perquè hi col·labori la majoria de la classe així com per presentar-la en ocasió de les festes escolars i parroquials. I el missatge antiautoritari i pacifista que difon, de manera clara i gairebé ingènua, a través de l'estímul al sentiment lúdic de la vida, potser siga l'únic que en el món actual se'ns va dibuixant cada vegada com a més unànime i irrenunciable.

FRANCESC RAMON

* Publicada a «Cuadernos da escola dramática galega», núm. 17. La Corunya, 1981.

QUADRE PRIMER

(L'escenificació hauria de mirar de reflectir una mescla de les que havien estat les dues activitats tradicionals de la nostra terra: l'agricultura i la pesca. En escena, un pagès i un pescador, realitzant les seues feines. Pot haver-n'hi més, però no intervenen en el diàleg. Entra Panxarrut).

PANXARRUT.— Bon dia que Déu mos do! Com va la cosa?

PESCADOR.— I com vols que mos vagi?

PANXARRUT.— Podria anar-vos millor o pitjor que ahir.

PAGÈS.— Per tu pot haver-hi molta mudança; però per naltros no hi ha més que feines.

PANXARRUT.— Jo ja n'anava avorrit, de fer feina tot es sant dia.

PESCADOR.— Temps, lo que se'n diu temps, no en tenim gaire per avorrit-mos. Ni manco per xerrar amb

tu en tenim ara de temps. Així que ja pots anar seguint amb la teua.

PAGÈS.— Això mateix dic jo. Que no estam per xerrarroies.

PANXARRUT.— Punyeta-món! Qualsevol diria que vos ha caigut malament s'esmorzar. Si tan poqueta gana de parlar teniu, no podré contar-vos quina és sa feina que he trobat.

ELS DOS.— Feina, tu?

PESCADOR.— Es deu haver tornat bambo!

PAGÈS.— Deu estar malalt!

PANXARRUT.— Ja em pareixia a jo que vos alegràrieu en sebre sa nova. Heu tengut sa sort de ser es primers que la coneixereu.

PESCADOR.— I a on et voldran a tu amb aquesta panxassa que t'ha sortit de tant de no fer res i menjar pes compte des altres?

PANXARRUT.— Vés al tanto amb lo que dius. Ben al tanto!

PAGÈS.— No, si tots ho sabem que no t'agrada sentir com et diuen ses veritats.

PANXARRUT.— Em teniu enveja perquè sempre trob sa manera de fer lo que vui. Idò us haureu de fer trons, perquè ara ja no us diré de què vaig a fer feina. A veure si sou tan llestos quan agafi ses ferramentes que duc dins es senaió, i ho endevinau quan vo les ensenyi.

PESCADOR.— No mos voldràs fer creure que saps per què serveix una ferramenta!

PAGÈS.— Això mateix dic jo. Que en tota la vida no hem vist que n'agafassis cap.

PANXARRUT.— Ja podeu riure, ja, que no ho faig mica estrany, perquè no teniu ni busca d'imaginació dins es caparrot.

(Va traient coses i posant-les en terra amb molta cura. Els altres dos resten bocabadats mirant-les. En tenir-les totes fora, Panxarrut comença a vestir-se amb algunes. Resulten ser una corona, una capa llarga i altres atributs dels reis d'abans. Dóna una volta per davant dels dos hòmens lluint molt ostentós la seua vestimenta).

PANXARRUT.— Què me'n deis ara, bastanagots? Que no heu vist mai altre rei abans que jo? Què us passa? No vos ho deia jo que tenieu molt poc sebre? Mirau, allots (*pels del públic*), quina cara que fan aqueixos dos.

PESCADOR.— Escolta, Panxarrut, no voldràs enriure't de naltros?

PAGÈS.— En la meua vida no he vist mai ningú amb tanta barra com aquest. Mirau que fer-mos perdre es temps per mostrar-mos una de ses seues gràcies! Si t'agaf!

PANXARRUT.— Ep! Pren compte de lo que dius, que ets davant del rei, i ara sí que no vaig de broma. Ara valtros dos sou es meus vassalls i heu de donar-me tribut.

PESCADOR.— Tri... què? Ai, ma mareta meua? Què diu aquest ruc? Ara sí que em farà esclatar de riure! Ha, ha, ha!

PANXARRUT.— Bé i que ho sou de beneits! Callau, us dic! Com voleu sebre d'alguna cosa si vos heu passat la vida aferrats un a s'aixada i s'altre an es rem? Jo sé molta més lletra que valtros, perquè he aprofitat es temps per aprendre i he llegit un llibre molt important que diu com parlen es reis i com fan sa seua feina. Jo me'n vaig ado-

nar en seguida que era una feina que m'aniria bé, i ja he après un grapat de coses per quan comenci es meu regnat.

PESCADOR.— Hi ha hagut molta gent que ha llegit llibres abans que tu, i a ningú li ha pigat per posar-se a fer asenades.

PAGÈS.— Es veu que de tant de no fer res se li anaven roveiant es ossos i aviat no hagués aprofitat per res...

PANXARRUT.— Lo que veig és que no teniu mica de sensibilitat per apreciar lo molt que jo valc. Quan tengui un regne de veritat, ja manaré que us busquin i us castiguin per sa vostra insol... com se diu? in-so-lèn-ci-a... això és, insolència!

PAGÈS.— Ja veurem es temps que li dura s'envet.

PESCADOR.— Anem'on, que si mos quedam aquí és capaç d'encomanar-mos es seu mal.

(Els dos se'n van amb les seues ferramentes de treball i resta Panxarrut tot sol).

PANXARRUT.— Bo! I així mateix són ben poc espavilats aqueixos dos. No entenen sa meua traça. Ni manco s'adonen de com parl de bé. Estic ben aviat! Ni es pagesos ni es pescadors em comprenen... On aniré que em puguen servir es vestits i sa corona?

(Apareix un gall)

GALL.— Qui-qui-ri-quíi! Bon dia, germà!

PANXARRUT.— Germà? I per què em dius germà?

GALL.— Per mor de sa cresta que dus, i que és ben polida, per cert. On l'has aconseguit?

PANXARRUT.— Mira que no vaig de broma, gallot. Això no és cap cresta, caram! *(se la lleva i se la torna a posar)* Ho has vist?

GALL.— Quina moda més nova, germà! Si en pogués tenir una com aquesta!

PANXARRUT.— Aquesta cresta, com tu li dius, és una corona de rei, i el rei som jo.

GALL.— Pots dir-li com vulguis, però això que portes damunt des cap a jo em pareix una cresta.

PANXARRUT.— Està bé, embambat, no vui discutir més de s'assumpto.

GALL.— Mira que jo no hi tenc ni una ploma de bambo.

PANXARRUT.— Com vulguis. Ja no vui discutir més, que duc tot es matí porfediand amb uns i es altres i ningú m'entén.

GALL.— I què és lo que hi ha per entendre? Digue'm què passa, que jo som molt fi per entendre coses.

PANXARRUT.— Què vols que siga! Que jo som un rei i estic buscant feina de rei.

GALL.— Així és que tu ets un rei i et diuen rei. És així?

PANXARRUT.— Poc més o manco.

GALL.— Idò això no té cap dificultat... Lo pitjor és sebre lo que és un rei.

PANXARRUT.— I deia que ho entenia! Però si això ho sap qualsevol!

GALL.— Idò jo som des que més lletra saben des meu poble, i allí mai no n'hem sentit parlar de reis.

PANXARRUT.— Anau ben endarrerits, idò! De reis sempre n'hi ha hagut. Des des temps de sa meua regüela, i encara de més endarrera.

GALL.— I què fan es reis? Per què serveixen?

PANXARRUT.— Per moltes coses. Mira, jo tenc un llibre que el port embolicat aquí, dins es senaió, que parla de lo que fan es reis com jo.

GALL.— Idò si volguessis venir an es meu poble i fer lo que saps fer, t'ho agrairia molt, perquè aquest viatge no duc res per fer-los un regal, an es meus amics.

PANXARRUT.— Sí que vui, no hi mancaria més. Port tot es matí mirant de trobar feina de rei, i no deixaré perdre aquesta ocasió. Ah! Però no m'has dit

cap a quina banda cau es teu poble.

GALL.— Encara queda un bon bocí per arribar-hi.

PANXARRUT.— Idò ara que ja som un rei de veritat, he de fer ses coses bé.

GALL.— Quines coses?

PANXARRUT.— On has vist un rei que anàs pes camins omplint-se de pols?

GALL.— Per on vols anar, idò?

PANXARRUT.— M'hauràs de comprar un cavall, perquè en aquest llibre diu que els reis sempre van a cavall.

GALL.— Em pareix que no serà avui això de comprar-te un cavall. No tenc ni un canet. A més a més, no trobarem ningú que mos vigili. Podem anar ben tranquils per aquest camí, que no sabran que tu ets el rei.

PANXARRUT.— Però si jo vui que ho sàpiga tothom! He fet una idea. Tu ets un gall fort i ufanós, per cert. Per què no hi fas tu, de cavall, i em portes a les carreguetes?

GALL.— *(Estorinant)* Amb aqueixa panxassa que tens! Tu lo que per mi vols és esclafar-me es llom!

PANXARRUT.— Tampoc no estic tant gord..., però es veu que tu deus ser més prim i mollerec que no pareix. Serà que ses plomes...

GALL.— Jo, prim i mollerec? Munta i ja veuràs lo que és córrer... Que et fas comptes que no som capaç de portar-te?

(Panxarrut munta tot d'una i es queda ben dret).

PANXARRUT.— Au, idò. Arri, cavallet!

(Els dos surten).

QUADRE SEGON

(El poble del gall. És un poble imaginari on tothom, hòmens i animals, no deixen de fer feina, cada u a lo seu. El seu nombre pot ser variable, i les feines que fan resten a la imaginació dels actors. Aviat arriba Panxarrut, a cavall del gall, que ja quasi no hi pot més).

GALL.— Veniu, amics, que estic molt cansat! Ai, es meus ronyons! Ai, es meus esperons!

17

Porum 82.

(Tots deixen de treballar i s'acosten a Panxarrut i el Gall molt estranyats).

UN.— Que véns fuit d'algú o què et passa?

GALL.— He fet de cavall tot es camí, i lo pitjor de tot és que damunt portava el rei.

UN ALTRE.— I qui és el rei?

PANXARRUT.— El rei som jo.

TORTUGA.— I per què et diuen rei? Què és lo que fas?

PANXARRUT.— Moltes coses.

GALL.— Es pot posar i llevar sa cresta; mentre que jo i tots es altres galls la tenim ben amarrada. Això és ser rei.

PANXARRUT.— Una altra vegada amb sa cresta? Rediable, això no és una cresta!

GALL.— Ser-ho, pot ser que no ho siga; però pareixer-ho, sí que ho pareix.

PANXARRUT.— Està bé, està bé. Però ara callau-vos! Per primera vegada en la meua vida tenc ganes de començar una feina, així que m'heu d'escoltar. Vaig a explicar-vos què és ser rei, i llavò em direu si voleu que em quedi amb valtros. Jo som el rei.

TOTS.— Tu ets el rei.

PANXARRUT.— Una sorpresa vos contaré.
Tendré un castell
per habitar,
tendré enemics
amb sos que lluitar,
tendré vassalls,
molt d'or tendré,
perquè —sabeu?—
jo som el rei!

TOTS.— Tu ets el rei.

PANXARRUT.— Moltes gràcies pes vostro entusiasme. Això vol dir que ja puc començar a regnar, no és així?

TOTS.— *(Amb poc entusiasme)* Sí...

PANXARRUT.— Més fort! Voleu que em quedi?

TOTS.— Ho volem!

PANXARRUT.— Ara anam, així m'agrada! Portau-me una cadira, que es reis no podem manar d'empeus.

(Li porten una cadira i s'asseu emmig de la gent).

PANXARRUT.— A veure què diu aquest llibret sobre lo que he de fer primer de tot. Aquí està! «El rei tendrà un castell molt gros de torres altes i ben dretes i una porta que necessiti vint hòmens per moure-la...»

PAPAIOLA.— I què vol dir això d'un castell? No et seria igual una caseta de dos plantes?

PANXARRUT.— És ben clar. Vol dir que haureu de fer-me un castell com es des llibre. I si no, no podré quedar-me amb valtros.

VACA.— Això és molta de feina. Encara tenc de pasturar molt avui.

CAVALL.— I jo tenc de llaurar un munt de feixes.

GALLINA.— I jo cuidar-me de sa pollada.

GALL.— I jo m'he aixecat tant aviat, que ja no em queden forces... Ara que millor seria fer de picapedrer que de cavall.

CAVALL.— Mirau, vesins, encara no li hem preguntat al rei què passarà quan haurem acabat es castell.

PANXARRUT.— Altra sorpresa vendrà, que bona cosa serà.

GALL.— Si el rei parla d'una bona cosa, millor serà començar sa feina quant més aviat millor. Au, vinga, anem-hi tots!

(Se'n van a un costat de l'escenari on comencen a fer mimicament les obres del castell. Si es vol, també es poden utilitzar cartons. En acabar, s'aseuen en terra queixant-se de

les feines pesades. Panxarrut s'aixeca per primera vegada de la cadira i va cap al castell mirant-lo i remirant-lo amb molta alegria).

PANXARRUT.— Ningú es creurà que en Panxarrut té una casa tan grossa. I mirau que ho és una feina ben feta.

GALL.— Tu estàs molt content, però naltros mos hem quedat llomats.

PANXARRUT.— Voleu dir que ja estau cansats? Mirau que encara queda una cosa molt important per fer avui. En aquest llibre es diu ben clar que es reis han de mester un cavall per entrar i sortir des castell.

GALL.— Jo no vui sentir a parlar-ne més de fer de cavall.

PANXARRUT.— Pots estar ben tranquil, que jo també me n'havia cansat d'anar a les carreguetes damunt tu. Serà millor que em compreu un cotxe de careres... i molt més còmode.

CAVALL.— Un cotxe? Jo per mi tu et deus pensar que no tenim sa manera de gastar-mos es sous. Impossible!

TOTS.— Impossible!

PANXARRUT.— Ep, ep! A poc a poc! Ja veig que no em podré quedar amb valtros. Sou uns ignorants, i no voleu aprendre des llibre.

CAVALL.— I què passarà si et comprem es cotxe?

PANXARRUT.— Altra sorpresa vendrà, que bona cosa serà.

VACA.— Ben mirat, després de treballar tant en es castell... seria una asenada que el deixàssim anar.

TORTUGA.— Jo pos es primers duros.

(Tots van amollant quantitat de monedes enmig de l'escurari. El gall ho agafa tot i se'n va. Al cap de poc temps arriba amb un ciclomotor).

GALL.— Amb sos sous que teníem això era lo més que em podien vendre. Així mateix us haurà d'anar bé, i es poble no és molt gros.

PANXARRUT.— Millor que un cavall, sí que ho és. Sí senyor, molt millor. El vaig a provar, no siga que li falli alguna cosa.

(Se'n va fent ziga-zaga, enmig de molt de fum i remor)

QUADRE TERCER

(Panxarrut arriba amb el ciclomotor al mateix lloc on va aparèixer la primera vegada. Baixa i crida els seus amics).

PANXARRUT.— Ei, es de terra endins! Ei, es de vora la mar!

(Apareixen el pescador i el pagès).

PESCADOR.— A veure què serà aquest rebombori.

PAGÈS.— Però si és es bambarràs d'en Panxarrut.

PANXARRUT.— Es mateix. I ja veig que valtros seguieu com sempre: trebant i sense un canet. Mirau lo que he conseguit jo en poc temps.

PAGÈS.— Això sí que és una bona bicicleta... I té prou força per portarte a tu?

PESCADOR.— Alguna de grossa n'hauràs fet...

PANXARRUT.— Què dius, tu? Això i més coses les he conseguit amb so meu cap i amb sa meua feina. Si m'haguéssiu fet cas abans, ara no us estranyaria tant que tenguí una moto. Me l'han regalat es meus vassalls.

PESCADOR.— Pareix que hi ha més gent ase que no em pensava.

PAGÈS.— I també t'han donat sous?

PANXARRUT.— En tendré tants com vulgui. Només hauré de demanar-los.

PESCADOR.— Si te'n sobren, millor seria que els reparatissis amb naltros. Et podríem ajudar amb alguna cosa, si et fes falta.

PAGÈS.— És veritat. Sempre seria millor trebaier per tu que amb s'aixada.

PANXARRUT.— Esperau, no us pensareu que ho repararé tot amb valtros sense que em faceu alguna feina?

PESCADOR.— Per res del món, home! Més de sa que en feim ara, no serà.

PANXARRUT.— Què saps fer tu?

PAGÈS.— Llaurar, sembrar, cavar, segar, herbejar, esterrossar...

PANXARRUT.— Para es carro, que ja en tenc prou. Ara et toca a tu.

PESCADOR.— Jo sé pescar, remar, calar ses xerxes, recoir-les...

PANXARRUT.— *(Desanimat)* Ja veig que ningú de valtros sap cantar.

TOTS DOS.— Cantar?

PANXARRUT.— Sí, home, sí. Una cosa tan bona de fer com és cantar, i no en sabeu.

PESCADOR.— Això és cosa des que van contents. Per què vols que cantem naltros?

PANXARRUT.— Aquest llibret parla des trobadors i des joglars, que són gent dedicada a cantar lo que fan els reis. Això seria lo que haurieu de fer en es meu regne.

PESCADOR.— Ja n'hi ha prou de cantants a sa televisió perquè hàgim de sortir ara naltros a fer-los sa competència.

PAGÈS.— Bones ganes que en tenc, jo, de posar-me a fer s'ase!

PANXARRUT.— Idò no hi ha tracte.

PESCADOR.— Ni punyeteres ganes que en tenim de fer tractes amb tu. Vagi bo!

PAGÈS.— Me'n vaig, que m'espera s'arada. I no em contaminis ses cebes amb es fum de sa teua moto.

PANXARRUT.— Que ho sou d'avorrits! Lo pitjor de tot serà poder trobar un bon músic. Preguntaré entre es meus vassalls. *(Se'n va amb el ciclomotor).*

QUADRE QUART

(El rei apareix al castell mirant la gent que treballa en les seues coses. Prop d'ell, el gall toca una guitarra enorme).

GALL.— *(Cantant)* Qui-qui-ri-quí, qui-qui-ri-có...
En un castell d'altres pedres,
d'altres torres,
i que altes són!
Viu un rei
molt reposat,
que li diuen Panxarrut...

PANXARRUT.— Què vols dir amb això, gallot del dimoni?

GALL.— Jo tenc de contar ses veritats. O no valdrà ara es contracte que vàrem fer?

PANXARRUT.— Ses coses bones són ses que has de contar. I més et valdrà que ho anrenois a fer há que cuides parèixer una granota en lloc d'un trovador.

GALL.— Per lo que em pagues... Ja estic escanyat de tant de cantar i encara no he vist un real.

PANXARRUT.— Lo que podries fer ara és cridar tota aquesta gent, que els he de demanar una cosa.

GALL.— No saps fer res més que demanar. Vesins, veniu cap as castell! El rei us crida!

(Tots deixen la seua feina i se'n van cap al castell amb desgana).

PANXARRUT.— S'altre dia us vaig parlar una mica de lo que ha de tenir es regne d'un rei famós i gros. Ara em fa falta una guerra, una gran batalla perquè em coneguin tots es altres pobles.

CA.— Naltros som gent tranquilla; no tenim ningú que mos siga enemic.

PANXARRUT.— Idò els haureu de buscar!

CAVALL.— Moriria gent...

PANXARRUT.— No, si sabeu lluitar com un bon exèrcit. A més a més, cada vegada serieu més forts.

VACA.— I per què hem de fer la guerra si no volem, ni en sabem, i tampoc tenim contra qui fer-la?

PANXARRUT.— Aquest llibret diu ses coses que vos convenen i ses que no. Aquí parla de guerres; i un poble les necessita per seguir endavant.

CAVALL.— I després, què passarà?

PANXARRUT.— Moltes sorpreses vendran, que bones coses seran... Me'n vaig, vassalls. Anau buscant enemics que demà parlarem de la guerra.

(Panxarrut parteix i la gent resta trista. S'asseuen en terra pensant en la guerra, tristos i empipats) (Es sent una veu que arriba cantant alegrement).

VEU DES CÒMIC.— Ses festes, festasses, arribant estan.
Bunyols i flaons
mos afartaran.
Un any i dos anys;
molts anys passaran.
I sempre ses festes
noves tornaran.
Camtem i ballem,
perquè és sant Joan!

(Entra el còmic).

COMIC.— I ara, aqueixes cares? Què s'ha mort algú des poble?

GALL.— Com si s'hagués mort.

CÒMIC.— Però bé, i que no pensau de fer festa enguany?

CAVALL.— Sa guerra haurem de fer, en lloc de festa.

CÒMIC.— I com pot ser això? No m'hi puc avenir.

GALLINA.— Es nostro rei —perquè naltros tenim un rei de veritat—, vol que facem una guerra i no podem fer-la per mor que no tenim enemics.

CÒMIC.— Això és sa cosa més divertida que he sentit en la meua vida.

GALL.— Idò jo no l'hi trob sa gràcia.

CÒMIC.— Idò ja podeu anar preparant-ho tot: es menjars, sa beguda, sa música i totes ses diversions. Enguany hem de fer festa grossa!

CA.— I què li direm al rei?

CÒMIC.— Li podeu dir que no el convidareu si no deixa de dir asenades.

GALL.— Em pareix que aquest home té raó. Ja ho crec que sí! Li direm al rei que no volem fer guerra.

TOTS.— Anem a preparar sa festa.

(Se'n van i tot d'una apareix en Panxarrut).

PANXARRUT.— Què li haurà passat a sa meua gent? Han deixat tota sa feina per fer. Ah!, ja ho sé. Estaran buscant enemics per fer la guerra...

(Amb això es sent la música i totes les remors d'una festa)

PANXARRUT.— Foi! Això no és cap batalla! Però si pareix com si ja estiguessin celebrant una victòria! Vesins, vassalls! Veniu cap aquí ara mateix!

(Apareixen tots els del poble, contents i rient amb les mans plenes de bunyols i altres coses bones. Arriben sonadors i comencen a formar-se parelles de ball. El còmic es tira endavant i fa una reverència estrambòtica davant el rei, que està bocabadat de veure el que veu).

CAVALL.— Aquesta és sa nostra festa, estimat rei, i com que mos trobam molt contents i ben avenguts, no tenim cap gana que vostè posi sa seua panxa per enmig. Així que... fora d'aquí! Ja se'n pot anar. I no torni!

PANXARRUT.— Com s'atreveix aquest a dir-me aqueixes coses? Amb quin dret parla així al Rei Panxarrut?

COMIC.— Vos parla així perquè tots volem tenir festa i no guerra. Així que ja vo'n podeu anar a buscar-la a un altre endret.

PANXARRUT.— Esperau un moment! No li faceu cas an aquest. Una guerra és molt necessària. En traurem molt de profit!

GALL.— Em pareix que té raó es nostro rei. Mos fa falta una guerra i ara que hi pens, ja en tenim d'enemic.

VACA.— Jo no entenc res. Encara em fareu tornar bamba. Quin és es nostro enemic?

GALL.— El tenim aquí mateix, davant de naltros, amb una cresta d'or i una capa. I ell és es nostro enemic perquè no vol que facem festa. No us ho pareix així?

TOTS.— Si que és ver. Ell és es nostro enemic.

PANXARRUT.— *(Cagat de por)* Esperau, vesins. Em pareix que lo que més m'agrada d'aquest món són es bunyols i es vi pagès. Deixau que em llevi sa cresta i sa capa. Em convidau ara a sa vostra festa?

CÒMIC.— Voleu aquest Panxarrut a sa festa?

GALL.— Així, sense cresta, sí.

TOTS.— Síiii...

COMIC.— Venga, idò, una bona sonada, músics!

(En començar la música, continua la festa. Tots mengen, beuen, ballen i fan tot el que es sol fer en una festa, però ara més alegres que mai. Poden participar-hi tots els actors que han treballat en l'obra i tots els assistents que s'hi vulguin afegir).

Dibuixos de Pomar